

[Finansministeren.]

gentagne gange sagt præcis det samme, at det, der må være sigtet med skattereformen, først og fremmest er at få reformeret vor indkomstskattelovgivning. Det er også det, jeg har gentaget her i dag, og understreget, at vi nu har langt større muligheder for at få netop denne reform af indkomstbeskatningen, og at vi derfor kan få en bedre skattereform, efter at der nu er skabt et flertal for en ophævelse af skattefradragreglen. Der er ingen som helst drejning i regeringens standpunkt med hensyn til, hvordan en skattereform helst skulle se ud, men der er sket det glædelige, at der nu er blevet muligheder for at få gennemført en sådan virkelig reform af indkomstskatten.

Jeg vil også gerne sige, at dette med, at hvis man skal skaffe nogle penge til en eller anden reform, så er der andre, der må betale, betyder jo ikke uden videre — dette være sagt til hr. Henry Christensen — at det er de svage, der skal betale. Det er heller ikke altid de svage, der har de konstante indtægter; det behøver det ikke at være.

Men det er det, vi skal finde ud af, hvordan vi skal lægge de forskellige ting. Én ting er i hvert fald givet: at man ikke kan gennemføre en ændring af beskatningen på ét punkt, uden at pengene må skaffes på andre punkter, hvis man vil have det samme provenu ind; så meget tror jeg også nok hr. Henry Christensen vil give mig ret i. Derfor bliver spørgsmålet til syvende og sidst, hvorledes vi skal lægge disse forskellige ændringer. Hvor skal vi lægge dem? Og dér er det altså regeringens synspunkt — og jeg har forstået, at det også er et væsentligt synspunkt for de fleste — at det skal lægges på en sådan måde, at den sociale balance bliver opretholdt og helst forbedret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 21 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Om forhøjelse af ydelser, ændring af tilskudsregler m. v.).

(Lovforslaget (nr. 34) findes i tillæg A. sp. 1183, fremsættelsen i tidenden sp. 61).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bladt: Når det foreliggende lovforslag formentlig og forhåbentlig kan ophøjes til lov i 1967, sker det i 60-året for statsanerkendelse af arbejdsløshedskasserne, hvorved samfundet påtager sig et medansvar og en forpligtelse over for de medborgere, som uforskyldt rammes af arbejdsløshed.

I de senere år med den høje beskæftigelse er begrebet arbejdsløshed kommet lidt i baggrunden i den offentlige debat. Der kan da heller ikke herske tvivl om, at den høje beskæftigelse er nutidens største gode. Derfor må såvel det offentliges som erhvervslivets fornemste opgave være også i tiden fremover at virke for den højest mulige beskæftigelse.

Fortidens bitre erfaringer fra 20erne og navnlig fra 30erne, hvor der her i landet til tider registreredes over 200.000 arbejdsløse, står endnu klart i erindringen hos mange ældre arbejdere. Da var arbejdsløsheden en svøbe for samfundet — en menneskelig diskriminering uden sidestykke.

Arbejdsløshedsforsikringen var dengang baseret på en ydelse, der måtte betegnes som et absolut eksistensminimum.

Det skal erkendes, at der gennem årene er gennemført en række forbedringer, bl. a. ved indførelse af forskellige sociale tillæg, såsom børnetillæg, huslejehjælp, brændselshjælp og juleunderstøttelse.

Også på anden måde er der gennemført ændringer i loven. Jeg tænker i denne forbindelse på lovrevisionen henholdsvis i 1958, 1960 og 1962. Understøttelsessatserne blev forhøjet, beregningsgrundlaget blev ændret, ligeledes ændredes tilskudsreglerne, antallet af karenstage blev halveret, og der kunne nævnes forskellige andre ting.

Men når dette er sagt, må det tilføjes, at principperne i denne lovgivning stort set er uændrede. Det, der kan ydes til de arbejds-